

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z prawem Unii zgodna jest sytuacja, w której zgodnie z prawem krajowym w przypadku umowy o kredyt związany z umową sprzedaży po skutecznym wykonaniu prawa konsumenta do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾
 - a) przysługujące konsumentowi wobec kredytodawcy roszczenie o zwrot uiszczonych rat pożyczki staje się wymagalne dopiero wtedy, gdy konsument ze swojej strony wydał kredytodawcy zakupioną rzecz lub przedstawił dowód na to, że mu ją odesłał?
 - b) konsument ma przekazać pojazd kredytodawcy w jego siedzibie zgodnie z § 358 ust. 4 zdanie pierwsze i § 357 ust. 4 zdanie pierwsze przypadek pierwszy BGB?
 - c) kredytodawca nie dopuszcza się zwłoki w przyjęciu pojazdu, jeżeli jest, co prawda, gotowy pozwolić przekazać sobie pojazd w ramach wcześniejszego świadczenia, ale kwestionuje materialnoprawne przesłanki skutecznego odstąpienia od umowy?
 - d) powództwo konsumenta o zwrot uiszczonych przez siebie rat pożyczki po wydaniu finansowanego pojazdu podlega oddaleniu jako w danej chwili bezzasadne, gdy kredytodawca jako wierzyciel nie pozostaje w zwłoce z przyjęciem przedmiotu?
- 2) Czy z prawa Unii wynika, że krajowe przepisy i zasady prawne opisane w pytaniu pierwszym lit. a)–d) nie mają zastosowania w zakresie, w jakim nie można dokonać ich wykładni w sposób zgodny z dyrektywą?
- 3) W przypadku gdyby powołanie się przez konsumenta na prawo do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE można było uznać za nadużycie prawa również wtedy, kiedy któraś z obowiązkowych informacji przewidzianych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE nie została prawidłowo przekazana ani w umowie o kredyt, ani po zawarciu umowy:

Czy uznanie za nadużycie prawa można oprzeć w szczególności na następujących okolicznościach?

- a) Konsument nadal korzysta z finansowanego pojazdu aż do wydania przez sąd rozstrzygnięcia w przedmiocie skuteczności odstąpienia od umowy.
- b) Konsument odmawia zapłaty rekompensaty za korzystanie z pojazdu.
- c) W momencie złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy jest ona już zakończona – przedwcześnie lub wskutek upływu czasu, a bank zrezygnował z zabezpieczeń.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Swilengrad (Bułgaria) w dniu 23 listopada 2022 r. – „SISTEM LUX” OOD/Teritorialna direkcija Mitnica Burgas

(Sprawa C-717/22)

(2023/C 45/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Swilengrad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „SISTEM LUX” OOD

Organ nakładający karę administracyjną: Teritorialna direkcija Mitnica Burgas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 42 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾ z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny, wyliczający wyczerpująco rodzaje sankcji administracyjnych, które mogą mieć zastosowanie za nieprzestrzeganie ustawodawstwa celnego, w związku z art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że niedopuszczalne jest krajowe uregulowanie prawne takie jak zawarte w art. 233 ust. 6 Zakon za mitnicite (ustawy o urządach celnych), przewidujące jako dodatkową sankcję administracyjną konfiskatę (przepadek na rzecz państwa) przedmiotu naruszenia? Czy przepadek przedmiotu naruszenia jest dopuszczalny w wypadkach, gdy podlegający przypadkowi majątek jest własnością osoby innej niż sprawca naruszenia?
- 2) Czy art. 42 ust. 1 rozporządzenia 952/2013 w związku z art. 49 ust. 3 karty należy interpretować w ten sposób, że niedopuszczalne jest krajowe uregulowanie prawne takie jak zawarte w art. 233 ust. 6 Zakon za mitnicite, przewidujące jako dodatkową sankcję konfiskatę (przepadek na rzecz państwa) przedmiotu naruszenia wraz z nałożeniem kary „grzywny”, jako nieproporcjonalną sankcjonującą ingerencję w prawo własności, która jest nieproporcjonalnie surowa w stosunku do zamierzonego słusznego celu, w wypadkach gdy podlegający przypadkowi majątek będący przedmiotem naruszenia jest własnością sprawcy naruszenia, a także w wypadkach gdy jest własnością osoby trzeciej innej niż sprawca – w ogóle, a w szczególności w wypadkach, gdy sprawca nie popełnił naruszenia umyślnie, lecz ponosi winę za czyn popełniony na skutek niezachowania ostrożności?
- 3) Czy per argumentum a fortiori przepisy zawarte w art. 2 ust. 1 decyzji ramowej [Rady 2005/212/WSiSW⁽²⁾ z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa] w związku z art. 17 ust. 1 karty, a także biorąc pod uwagę wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lutego 2021 r. wydany w sprawie C-393/19⁽³⁾, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te mają zastosowanie również w wypadkach, gdy czyn nie stanowi przestępstwa, lecz naruszenie administracyjne, przy czym różnicą między nimi dwoma jest jedynie kryterium „znaczej wartości”, zgodnie z przyjętym w orzecznictwie wartościowym określeniem przedmiotu przemytu[?] Czy w tym wypadku art. 1 tiret czwarte decyzji ramowej 2005/212/WSiSW oraz art. 2 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁽⁴⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „konfiskaty” oznacza właśnie karę lub środek, które nałożył sąd, a nie jest dopuszczalne, by zostały one nałożone przez organ administracji, i w tym rozumieniu nie jest dopuszczalne krajowe uregulowanie prawne takie jak zawarte w art. 233 ust. 6 Zakon za mitnicite w związku z art. 231 Zakon za mitnicite[?]

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (Dz.U. 2005, L 68, s. 49).

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2021:8

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy)
w dniu 23 listopada 2022 r. – HK/Debeka Lebensversicherungsverein a. G.**

(Sprawa C-718/22)

(2023/C 45/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HK

Strona pozwana: Debeka Lebensversicherungsverein a. G.